

Kỳ 3:

**Ông
già mù
& con
chó Quê**

Truyện của William Irish
Phan Nghị dịch

Kỳ 3:

**Ông
già mù
& con
chó Què**

Truyện của William Irish
Phan Nghị dịch

Ông Già Mù Và Con Chó Què

William Irish

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

William Irish (1903 -1968), sinh và mất tại New York, là một trong những tên tuổi lớn trong văn chương trinh thám đương đại. Ông đã được tôn vinh là “Bậc thầy của những chuyện hồi hộp”. Một số tác phẩm của ông đã được đưa lên màn bạc, trong đó có “Cửa sổ nhìn ra sân” do Hitchcock đạo diễn.

Con chó nằm trên sàn của một căn hộ nghèo nàn, mõm đặt giữa hai chân, tai vểnh lên, nhìn người con gái đi tới đi lui. Một trong hai chân trước của nó - chân trái - gấp lại và người ta không trông thấy phần dưới. Celia Campbell quay lại nói với con vật. Tuổi đôi mươi, tóc vàng, mắt xanh, cô mặc một chiếc robe rẻ tiền nhưng rất sạch.

- Mày đói rồi hả, Dick? Vậy thì đi gọi ông đi, bữa ăn sáng đã dọn sẵn rồi đấy.

Con chó, một con berger Đức đẹp tuyệt vời, đứng dậy với một sự vụng về khiến ai cũng phải ngạc nhiên, số là phần dưới chân trái của nó đã bị cắt cụt. Người ta làm một cái chân gỗ nhỏ buộc vào cái mõm cụt bằng một cái vòng dây da.

Theo lệnh Celia, con vật đi sang phòng bên, tiếng lạch cạch của mẩu chân gỗ xen lẫn với tiếng lướt êm ả của ba cái chân khác. Nó không cảm thấy khó khăn lắm, bởi từ lâu nó đã quen với cái chân nhân tạo ấy. Giây lát sau, nó trở lại với một người đàn ông khoảng 60 tuổi. Nó hướng dẫn ông ta tránh các chướng ngại bằng cách tì mõm vào bắp chân.

Marty Campbell bị mù. Mắt ông ta, cùng màu xanh với mắt của cô cháu gái, chỉ biểu lộ sự mục tịt bởi cái nhìn chòng chọc. Con vật dẫn ông ta tới cái ghế đặt trước bàn, rồi lại nằm xuống sàn bên cạnh ông chủ. Phần ăn sáng của con Dick để trong một xoong đặt dưới đất.

- Hôm nay trời rất đẹp, - Celia nói trong lúc quay đầu về phía cửa sổ nhìn ánh nắng rọi chiếu trên cái sân nhỏ. - Tại sao ông không đi ra công viên cùng với Dick?

- Đúng vậy, - Marty mỉm cười. - Cho dù ở đây ông cũng cảm nhận được mặt trời.

Celia nhìn cái đồng hồ báo thức đặt trên giá.

- Cháu phải đi đây, nếu không đến sở làm sẽ muộn mất!

Cô đứng lên đi ra phía mắc áo lấy mũ và cái ví đầm. Cô mở ví lấy 50 cent dúi vào tay ông nội: “Để ông mua sô cô la và nước cam”. Trước khi rời khỏi nhà, cô còn cẩn thận xem vòi ga đã khóa kỹ chưa, rồi nghiêng mình đặt một nụ hôn lên mái tóc bạc của Marty, nơi có đường ngôi thẳng tắp. Marty rất hãnh diện với cái đường ngôi ấy, nó do chính bàn tay khéo léo của ông tạo ra, không phải nhờ cậy một ai. Celia cũng không quên dặn ông: “Đừng la cà ở bên ngoài khi trời tối. Nếu ông không biết giờ giấc thì hỏi những người qua lại”.

Celia biết rằng Marty cũng có thể cảm nhận được khi mặt trời xế bóng và đêm tối tới gần. Ông không đến nỗi thua kém như người ta tưởng. Vuốt ve con chó, Celia dặn lại lần cuối cùng:

- Cả hai hãy thận trọng. Đừng để bị lôi cuốn vào những chuyện rắc rối!

Với một ông già mù lòa và một con chó què thì làm sao lại có thể xảy ra rắc rối được? Nhưng trên cõi đời này đã có những việc bất ngờ không thể lường trước được.

Marty nghe thấy tiếng cửa đóng và tiếng bước chân vội vã ở phía cầu thang của chung cư. Ông thở dài rồi nói với con Dick:

- Một cô gái trẻ đẹp như thế mà cứ phải nai lưng làm việc trong xưởng dệt để nuôi hai chúng ta! Lẽ ra nó có quyền được đi dạo với một chàng trai... Ta chỉ là một kẻ ăn bám. Nhưng Dick ạ, rồi đây ta sẽ có thể làm một cái gì cho nó. Và chắc nó sẽ phải ngạc nhiên.

Ông đứng dậy tì tay vào bàn và Dick cũng bắt chước ông. Nó đắm đắm nhìn vào mặt ông chủ.

Marty dò dẫm đi về phía tủ và mở ra. Ông sờ soạn ở ngăn trên cho tới khi tìm thấy cái máy làm ấm cũ kỹ. Ông đặt nó lên bàn, ngồi xuống và mở nắp ra. Phía trên là thuốc lá, còn bên dưới là một xấp bạc được bó lại bằng một sợi dây thun. Marty đếm được 10 tờ, 10 tờ 50, tức là

500 đôla. Bấy lâu nay Marty vẫn giấu không cho cô cháu gái biết, còn Celia thì vẫn ngỡ rằng đó là nơi ông nội để thuốc lá.

- Đừng bao giờ nói cho Celia biết số tiền này đến từ đâu, - Marty nói với con chó. Nếu biết, nó sẽ giận lắm và sẽ có thể bỏ đi ngay lập tức!

Dick nghe rằng, điều ấy có ý nghĩa như một nụ cười đồng lõa. Marty lại cất tiền vào phía dưới thuốc lá và trả cái máy làm ấm về vị trí cũ của nó.

- Dĩ nhiên - Marty lẩm bẩm - số tiền càng lớn thì càng khó giải thích. Ta có thể bịa ra rằng ta bị một chiếc xe của một ông chủ nhà băng đụng phải, và ta đã nhận được một khoản tiền bồi thường. Dick, mày thử nghĩ xem liệu Celia có tin chuyện đó không?

Nhưng ông vội lắc đầu:

- Không... Không thể được, phải nghĩ ra một cách khác thôi.

Thật ra Marty chưa bao giờ đi hành khất với cái biển đeo ở cổ "Tôi là người mù". Hàng ngày ông ngồi ở ghế đá công viên, chẳng hề xin xỏ một ai. Đầu có phải lỗi tại ông khi thiên hạ tự động làm công việc từ thiện. Dĩ nhiên, bên cạnh ông có một cái ca cũ của nhà binh, nhưng nó chỉ để dùng cho con chó uống nước. Làm sao ông có thể trả lại khổ chủ những đồng tiền mà ông thấy ở trong cái ca trong khi ông không trong thấy người đã cho ông?

Marty luôn cẩn thận đổi những đồng tiền kim loại ra tiền giấy trước khi trở về nhà vì tiếng leng keng của chúng ở trong túi sẽ có thể khiến ông bị "bật mí", ông chủ ki-ốt bán thuốc lá lúc nào cũng sẵn sàng đổi cho ông già mù lòa. Rồi khi đã có 10 tờ 1 đôla, Marty lại đổi lấy 1 tờ 10 đôla. Nhưng ông không bao giờ quên giơ nó ra hỏi một người đầu tiên mà ông gặp sau khi rời khỏi kiốt: "Thưa ông đây có phải là tờ 10 đôla không?" bởi những ngón tay của ông chỉ có thể xem xét được giá trị của những đồng kim loại, nhưng với tiền giấy thì chịu.

- Dick, đưa cho ta cái mũ, - Marty ra lệnh.

Lập tức con chó chạy sang phòng bên và trở lại với cái mũ da cũ ngậm trong mõm. Nó đưa cho Marty bằng cách tì hai chân trước vào ngực ông, để cho ông không phải cúi xuống.

Marty nhét cái ca vào trong túi và đeo kính râm trước khi ra đường. Celia bảo ông rằng như thế mọi người sẽ biết ông bị mục tật. Ngoài ra Marty còn có một cái gậy. Ông cũng không quên lấy gói thuốc và ống vố, khóa cửa lại và bước xuống cầu thang cùng với con Dick, ở mỗi chỗ ngoặt, Dick tì mõm vào bắp vế ông mặc dù ông đã bám vào tay vịn để có thể đi một mình. Nhưng một khi ra ngoài đường, ông hoàn toàn trông cậy vào con vật.

Marty và Dick đi trên vỉa hè khoảng 40 mét, rồi Dick ra hiệu cho Marty ngừng lại bằng cách dí mõm vào đầu gối ông. Lưu lượng xe cộ bắt đầu gia tăng. Marty biết rằng sắp vượt qua một khu phố. Chợt có một tiếng còi dài và Dick dùng mõm đẩy cái bắp vế của Marty. Người mù bước xuống vỉa hè và đi vào lòng đường. Có những tiếng hãm phanh của xe ô tô trong lúc con chó thúc đẩy ông chủ bước nhanh hơn.

Khi con vật đứng ở phía trước, Marty biết rằng đã sang tới vỉa hè bên kia và ông nhấc chân lên. Bây giờ người và vật đã tiến vào một khu thương mại nhộn nhịp. Cái chân gỗ của con chó ngày càng khiến mọi người chú ý. Marty nghe thấy những tiếng xì xào ở chung quanh: "Trông kia! Con chó ngộ không?" Chỉ nghe tiếng bước chân, ông cũng biết mọi người đã dừng lại và nhìn Dick và ông đi qua. Đó là chuyện diễn ra hàng ngày mỗi khi ông ra khỏi nhà, ông đã quen thuộc với những câu hỏi mà họ nêu ra khi nhìn con chó; và Dick cũng đã chán ngấy về những vụ xem xét của họ.

- Nếu vuốt ve nó, nó có cắn không? - một người đàn ông hỏi.

- Không, nó không cắn ông đâu, - Marty đáp theo như thông lệ.

Tiếng nói hạ thấp, chắc hẳn người đàn ông đã ngồi xuống để vuốt ve Dick và người mù biết rằng con vật đã dừng lại - nâng cái chân gỗ của nó lên để xem xét. Marty còn biết trước cả câu hỏi tiếp theo sẽ như thế nào.

- Thưa ông, chuyện gì đã xảy ra với nó? Có đúng là nó đã bị cắt cụt không hay là chân nó đã gập lại vào bên trong cái túi da này?

- Không, nó đã bị cắt cụt sau khi bị xe cán vào lúc nó hãy còn nhỏ. Sau đó nó đã được huấn luyện.

Người và vật lại tiếp tục đi. Sau khi vượt qua khu thương mại, Marty ngửi thấy mùi cỏ và cây cối. Ông biết rằng đã tới cổng vào công viên. Những tiếng động của lưu thông dần dần lịm đi để nhường chỗ cho tiếng chim hót.

- Đến cái ghế quen thuộc của chúng ta, Dick.

Đó là một nơi yên lặng cực kỳ. Marty ngồi xuống và để cái ca ở bên cạnh, ông chợt mỉm cười khi nhớ tới lời căn dặn của cô cháu gái quá lo xa: "Đừng để bị lôi cuốn vào những chuyện rắc rối!". Ông châm lửa hút thuốc trong lúc con Dick nằm cuộn tròn dưới đất há mồm ra ngáp.

Một nửa giờ trôi qua. Có những bước chân tiến về phía họ rồi dừng lại. Hẳn là người ta đã nhìn thấy cái chân gỗ. Marty biết trước mình sẽ lại phải trả lời những câu hỏi cũ rích.

- Chuyện gì đã xảy ra với nó vậy, Bố già?

- Chân nó bị xe cán hồi nó còn nhỏ.

- Thật tội nghiệp cho nó!

Cũng may là không có một ai ngồi xuống ghế cạnh ông để quấy rầy thêm nữa.

- Gập cái chân lại, Dick. Như thế chúng ta đỡ bị phiền hà vì sự tò mò của thiên hạ, - Marty hạ giọng nói với con chó.

Dick hiểu ngay và Marty nghe thấy cái chân gỗ cọ trên sàn xi măng trong lúc con chó giấu nó đi.

Giây lát sau, lại có những bước chân khác tiến lại, cũng đến từ cùng một hướng như lần trước. Rồi tiếng chân dừng lại. Chắc hẳn con Dick không giấu kỹ nên một phần cái chân gỗ đã thò ra. Marty thở dài rồi mỉm cười với một thái độ chấp nhận cốt để giải quyết mau chóng vụ việc.

- Ông cụ ơi! Có phải đó là một cái chân gỗ không?

- Vâng, chân nó bị ô tô cán khi nó còn nhỏ.

Nhưng anh chàng này thuộc loại dai như đũa, hỏi tới hỏi lui hoài.

- Tôi có thể coi tí chút được không? Nó sẽ không cắn tôi chứ?

- Nó sẽ không cắn ông đâu trừ phi ông đụng vào tôi.

Marty nghe thấy tiếng vỗ vào bộ lông con Dick trong lúc người đàn ông nói:

- Đưa cho coi một tí nào, chú em... Đó... được rồi.

Dick đã có chịu đựng sự xét nghiệm ấy. Sau đó người đàn ông vỗ vào đùi và lớn tiếng:

- Thật không thể tưởng tượng nổi! Tôi đã thấy nhiều thứ trong đời, nhưng một cái như thế này thì là lần đầu tiên!

Và tiếng bước chân lại ra đi có vẻ như vội vã.

*

- Và anh, - viên trung úy nói với Burkhardt sau khi chỉ định các khu vực hoạt động cho những người khác, - anh sẽ trông coi khu công viên.

Burkhardt nhăn mặt lại. Nếu không tôn trọng thủ trưởng thì anh đã kêu tướng lên:

- Có phải là trung úy muốn trừng phạt tôi không nên nhét tôi vào cái xó ấy?

- Đừng có suy diễn lung tung, trong công viên anh sẽ đóng vai một người yêu thiên nhiên hoặc một kẻ vô công rồi nghề đi lang thang... Cái đó tùy anh lựa chọn để nhập vai cho khéo. Anh sẽ ở đó cho tới khi có người thay. Hãy dạo chơi và sử dụng tốt đôi mắt của mình, nhưng không được ra khỏi công viên.

Nắm đấm của viên sĩ quan cảnh sát đập một cú mạnh trên bàn giấy:

- Chúng ta đã càn quét khắp thành phố, chúng ta đã soi mói khắp nơi, nhưng bọn chúng vẫn tiếp tục hoành hành. Phải tóm lấy những thằng chóp bu thì mới phá vỡ được tổ chức của chúng. Khi muốn giết một con rắn độc, phải đánh rập đầu nó. Để nhử mồi, tôi đã trả lại tự do cho ba tên tép riu vừa bị chúng ta bắt. Chúng không thể cho ta biết một tin tức nào có giá trị, bởi lẽ chúng cũng chẳng biết gì hơn ta. Ngược lại, chúng có thể dẫn chúng ta đến một nơi mà chúng ta muốn. Theo những nguồn tin tôi nhận được, mấy thằng này đột nhiên thích những nơi có khí trời trong lành và có ánh nắng. Từ khi được thả ra, người ta đã thấy chỉ ít cũng có một trong ba tên xuất hiện vài ba lần ở công viên. Với những kẻ như bọn chúng, đó là chuyện không bình thường! Vậy thì, Burkhardt, hãy mở to mắt và theo dõi chúng.

*

Một người đàn ông đội mũ dạ chụp xuống tận mắt vội vàng băng ngang qua công viên. Hắn không chỉ liếc ngang liếc dọc mà còn quay cổ lại để nhìn phía sau. Thái độ và cử chỉ của hắn chứng tỏ hắn không phải là một người đi dạo mát, và người ta cảm thấy hắn đang muốn mau chóng rời khỏi công viên.

Khi những tòa nhà bắt đầu xuất hiện ở phía trên những ngọn cây, gương mặt hắn biểu lộ sự thư thái như thể hắn đã cảm thấy mình được an toàn. Tuy nhiên mỗi gốc cây, mỗi bụi rậm đối với hắn như vẫn còn chứa chất mối hiểm nguy. Một cây sồi to sừng sững ở bên tay trái hắn, cách lối đi khoảng hai mét. Từ phía sau cây sồi chột vọng ra một tiếng nói:

- Sniffles! Đi đâu mà hấp tấp thế?

Người đàn ông giật nảy mình nhưng vẫn nhìn thẳng về phía trước, chứ không nhìn về phía có giọng nói, như thể dờ người ra vì sợ nên không thể quay đầu. Mặt hắn trắng bệch. Hắn đứng như trời trồng tại chỗ rồi bắt đầu run lẩy bẩy. Tuy nhiên hắn vẫn còn làm chủ được tay phải. Bàn tay ấy đã thực hiện được một thao tác nhanh nhẹn và một vật gì màu trắng bị ném vào trong bụi rậm gần đấy.

Từ sau cây sồi, Burkhardt xuất hiện và từ từ tiến lại.

- Bộ anh thích công viên lắm sao?

Sniffles vẫn đứng yên ở lối đi, không nói gì cả.

- Tại sao lại run tạt cập như vậy?

- Tại ông làm tôi sợ.

- Lý do gì mà sợ? - Burkhardt hỏi ngay. - À... à... không có lý do nào cả. - Thành lính viên cảnh sát chộp lấy hắn, sờ nắn khắp nơi, rồi hỏi:

- Mà đã kiểm nó ở đâu?

- Nhưng tôi làm gì có!

Hắn lắp bắp. Và giờ hai khuỷu tay lên ngang vai, hắn tiếp lời: "Ông có thể khám xét tôi".

- Được rồi, mà hãy đứng yên ở đây và đừng hòng chạy trốn. Bởi tao chạy nhanh hơn mày.

Burkhardt đi về phía mà Sniffles đi ra. Anh gạt những cành lá của những lùm cây và bắt chột tay anh đụng phải một cái ống nhỏ màu trắng bằng cỡ cái gói đựng tẩm. Anh quay trở lại với tên thủ phạm, giáng một cú đấm vào vai hắn khiến hắn khuỵu xuống. Có lẽ vì hắn quá sợ. Rồi anh gỡ cái gói ra đưa nó lên môi.

Gương mặt Burkhardt đanh lại và chỉ thốt ra được một câu:

- Bạch phiến!

Anh nắm lấy vai Sniffles lắc mạnh:

- Mày kiểm nó ở đâu? Ở đây ai cung cấp cho mày?

*

- Ta cảm thấy mặt trời đã xế bóng, - Marty nói với con Dick. - Ta biết là nhờ không khí mát rượi. Ta chẳng cần hỏi ai giờ giấc như Celia đã căn dặn.

Ông cúi mình để sờ vào cai thềm xi măng ở phía sau ghế.

- Phải... Đã hơn nửa giờ, ánh nắng không còn rọi tới đây nữa. Đã đến lúc phải về thôi. Ông cẩn thận vỗ hết tàn thuốc trong ống điếu rồi bỏ nó vào túi. Sau đó, ông cầm lấy cái ca, lắc mạnh, rồi buồn rầu nói:

- Hôm nay chẳng thu được là bao. Chúng ta không cần phải tới kiốt thuốc lá để đổi tiền. Ngày mai, có lẽ chúng ta phải chọn một cái ghế khác và...

Ông chợt ngừng lại, nghe ngóng:

- Có một người nào đó đang đi tới. Để cho chắc ăn, ta sẽ hỏi ông ta xem mấy giờ rồi.

Ông lại ngồi xuống ghế chờ đợi người lạ mặt đi tới ngang tầm của mình. Tiếng bước chân lại gần, nhưng, thật kỳ lạ, nó không còn rộn ràng nữa, như thể người ta cố tình làm cho nó êm dịu đi. Đột nhiên nó dừng lại. Một hoặc hai phút trôi qua êm ru.

- Kỳ lạ thật, - Marty thầm nghĩ. - Hẳn ta không quay gót và cũng chẳng đổi hướng, bởi nếu hẳn ta làm vậy thì mình đã nghe thấy tiếng bước chân đi xa. Vả lại, ở đây cũng không có một lối đi nào khác. Như vậy hoặc là hẳn ta đứng im một chỗ hoặc đi trên thảm cỏ... Dù sao mặc lòng, hẳn ta cũng phải trở lại lối đi.

Nhưng tiếng bước chân không còn tiếp tục nữa, như thể nó biến đi đâu mất. Hai, ba, bốn phút trôi qua và tinh thần Marty căng thẳng, ông ngồi yên, đầu hơi nghiêng, chú ý nghe ngóng.

- Chuyện gì đã xảy ra với thằng chả? Không lẽ nó bay vào không khí?

Người mù nhẹ nhàng đặt tay lên đầu con Dick. Tai nó vểnh lên và hướng mũi về phía có tiếng bước chân. Như vậy con chó cũng đã nghe thấy. Nhưng tại sao bây giờ hẳn lại đứng im?

Marty vẫn ngồi trên ghế, bất động, ông cố lắng nghe từng tiếng động nhỏ. Chợt có tiếng lướt nhẹ trên cỏ. Nhưng điều quan trọng là tiếng động ấy không phải đã đến từ nơi những bước chân đã dừng lại; nó gần hơn, nhưng lại tránh cái lối đi và bây giờ đã tới đằng sau cái ghế.

Một kẻ nào đó đã lén lút đi vòng quanh, với mục đích gì? Người ta muốn cái gì với một người mù nghèo khổ? Sự khó chịu đã biến thành nỗi sợ khi âm thanh của một cành cây khô bị giẫm gãy xen lẫn với tiếng bước chân trên cỏ. Hai tiếng động nhẹ nhàng ấy, một người bình thường không thể nhận ra được.

Hơi thở của Marty ngày càng gấp gáp, nhưng ông luôn bất động, ông biết rằng chạy trốn là vô ích. Cũng chẳng thể cầu cứu ai được: trời sắp tối, và các cô vú em đã ra về từ lâu cùng với những đứa trẻ. Marty hiểu rằng hiện nay ông chỉ có một mình trong công viên. Dĩ nhiên, nếu điều tệ hại xảy ra, Dick sẽ bảo vệ ông, nhưng một con dao hoặc một cái gậy cao su có thể nhập cuộc và Marty không muốn người bạn đường trung thành của mình bị thương tổn.

Chiến thuật tốt nhất là giả vờ chẳng biết gì và lặng lẽ chuồn đi, Dick chợt sửa lên một tiếng ngán. Marty biết đó là dấu hiệu báo động, ông thầm thì:

- Có phải nó đang nấp ở một chỗ nào đó và mày đã bắt gặp nó đang rình mò chúng ta, có phải không?

Rồi ông cao giọng nói:

- Chuyện gì vậy, con trai thân thương của ta? Mày bắt đầu dói rồi hả?

Ông dò dẫm cái cổ dề của con chó và kéo nó lên một chút để khuyến khích con vật

ráng chịu đựng.

- Suyt, Dick. Hãy yên lặng. Ta biết chuyện gì đã xảy ra, lại đây, chúng ta đi thôi.

Marty chậm chạp đứng lên, thọc cái gậy xuống đất, tiến lên một bước để đi ra giữa lối đi. Dịck theo sát ông chủ. Bây giờ nó cũng chẳng còn bận tâm tới hành động lén lút của kẻ lạ mặt. Ông chủ đã bảo nó lặng thinh và nó thì không bao giờ phải để cho người ta lặp lại hai lần một mệnh lệnh.

Người và vật dần bước đi khoảng hơn 20 mét và không có chuyện gì xảy ra. Hẳn còn nấp đâu đó hay đang theo dõi? Bước chân của Marty và tiếng của cái chân gỗ đủ để che lấp những tiếng động do hấn gây ra. Nhưng Marty là một người tinh quái. Ông có cách để dò xét hấn.

Marty chợt dừng lại, giả vờ cúi xuống để buộc lại dây giày, trong lúc Dick ở bên ông cũng lắng tai nghe.

Cạch-cạch, tiếng động của những hòn sỏi dính vào đế giày, một tiếng động rất nhẹ như một con chim đang mổ hạt. Chỉ có thính giác nhạy bén của một người mù mới có thể nhận ra được.

Như vậy, kẻ lạ mặt đã trở lại lối đi và đang ở ngang tầm cái ghế mà Marty vừa rời khỏi. Khi ông dừng lại, hấn cũng đứng im, và đợi cho tới lúc ông tiếp tục đi. Không khác gì mèo rình chuột. Bất giác ông nổi da gà, không phải vì sợ mà vì những sự việc đang diễn ra không thể giải thích nổi.

Marty lại đứng lên, lặng lẽ chậm bước đi làm ra vẻ như không biết mình đang bị theo dõi.

- Dừng sợ gì cả, Dick! - Ông thì thảo với con chó. - Nếu tới đầu lối đi, chúng ta sẽ có thể được an toàn. Chắc chắn hấn sẽ không đi xa hơn.

Trò cút bắt tiếp tục diễn ra giữa ông già mù và con chó què với người lạ mặt. Nhưng Marty vẫn giữ được thể thượng phong: bởi lúc dừng lại, ông luôn nghe thấy tiếng bước chân cuối cùng của hấn khi hấn bắt chước ông dừng lại.

- Nếu ta có cặp mắt của mày, hoặc mày có tiếng nói của ta, - Marty thở dài nói với con vật.

Tiếng động của lưu thông ngày càng ồn ào. Marty ngửi thấy cả mùi xăng. Con chó tiến lên phía trước người mù. Marty biết đã tới bờ vỉa hè. "Tên theo dõi hiện giờ ở đâu? Hấn đã bỏ cuộc hay là theo mình tới cùng, tới nơi mình ở? Làm cách nào để biết? Làm cách nào để nhận dạng bước chân của nó trong số hàng chục những bước chân khác?" Nghĩ thế, bất giác ông lo sợ.

Marty luôn lắng tai nghe để xem có ai theo mình không. Và ông đã nhận ra bước chân của kẻ ấy, cho dù rất đông người qua lại. Bởi không phải là một bước chân mà người ta thường bắt gặp. Đó là bước chân của nhà binh: một hai... một hai. Nó ở phía sau ông khoảng 10 mét chứ không cách xa như ở trong công viên. Đôi lúc, tiếng động của những bước chân khác che lấp nó đi, nhưng đôi tai thính của Marty vẫn nhận ra được nó.

Marty biết nếu đi tìm một viên cảnh sát và bảo rằng có kẻ theo dõi mình thì sẽ bị cười vào mũi: "Ông mù lòa, làm sao ông biết là bị theo dõi?" Nhưng Marty cương quyết không chịu thua cuộc, ông thầm nghĩ: "Dù sao ta cũng có lợi thế, vì ta biết hấn theo ta trong khi hấn không biết là ta đã biết, cửa tiệm của Sabbatino chỉ ở cách đây một khu phố. Hấn sẽ nhìn thấy ta vào đó, nhưng sẽ không nhìn thấy khi ta trở ra".

Từ công viên khi tới khu phố thứ ba rẽ phải là tới nhà Sabbatino. Marty biết rõ điều ấy, nhưng phải làm cách nào để cho Dick hiểu, con vật được huấn luyện để dẫn ông về nhà bằng con đường ngắn nhất và không biết những con đường khác. Cho nên khi thấy Marty rẽ trái, lập tức con vật tiến lên phía trước để dẫn ông đi cho đúng đường.

- Sabbatino, Sabbatino, Dick. Bộ mày không hiểu sao? - Marty dịu dàng nói với con chó.

Dĩ nhiên Dick thường cùng với Marty đến tiệm Sabbatino, nhưng nó không có thói quen đến từ công viên mà từ nhà. Nghĩ rằng Marty lạc hướng, Dick không đi chuyển. May sao ông chợt nhớ ra một câu nói của Celia khi cô sai nó đi nhận hàng:

- Tới Sabbalino mang đồ về, Dick.

Marty lặp lại câu ấy và con vật hiểu ngay, liền đưa ông chủ đến địa chỉ ấy. Marty vừa đi vừa nghe ngóng. Phía sau ông, tiếng bước chân của kẻ lạ mặt vẫn tiếp tục: một hai, một hai. Con chó đẩy Marty đi về phía có mùi cam và rau xanh, trong lúc dưới chân Marty, vỉa hè đã nhường chỗ cho những tấm ván rắc mặt cưa. Rồi một giọng nói của một người Ý vang lên:

- Hello, Marty! Ông chọn món hàng nào để tôi giúp cho?

- Tôi chỉ ghé qua chào ông bạn thôi.

Marty nghĩ rằng sẽ vô ích để nói cho Sabbatino biết sự thể đã diễn ra. Ông ngồi ở quầy trong giấy lát, để kẻ theo dõi có thể nhìn vào bên trong tiệm và thấy ông ngồi đó. Rồi ông hỏi Sabbatino:

- Có kẻ nào nhòm ngó chúng ta từ ngoài phố không?

- Cái gì? Không, chẳng có ai.

- Ông có chắc thế không? Hãy nhìn cho rõ đi.

- Không một ai, - Sabbatino khẳng định với một giọng hơi ngạc nhiên.

- Nếu vậy hãy dẫn tôi ra cửa sau. Tôi sẽ đi theo lối đó.

- Có chuyện gì vậy? Ông gặp rắc rối ư?

- Không, Marty đáp. - Tôi chỉ muốn tránh những kẻ tò mò, coi Dick và tôi như những con vật kỳ lạ, và nêu những câu hỏi vớ vẩn.

Cửa sau nhà Sabbatino khép lại ở phía sau con chó và Marty. Dick hướng dẫn ông chủ dọc theo một cái ngõ chật hẹp giữa hai tòa nhà, để tới một khu phố khác, nó sẽ đưa thẳng ông về nhà. Trong lúc đi, thỉnh thoảng ông vẫn phải nghe ngóng. Cũng có những tiếng bước chân, nhưng không có ai đi theo kiểu nhà binh: một hai. Marty reo lên:

- Chúng ta bỏ rơi được nó rồi. Bây giờ hãy mau chóng trở về nhà, Dick.

*

Celia không thể không can thiệp ông:

- Ông nội, chuyện gì đã xảy ra vậy? Chưa bao giờ ông về muộn như hôm nay! Ông làm cháu lo điên cả người!

Marty quyết định không nói gì về bước chân bí mật đã theo dõi mình, ông giải thích rằng đã ngủ quên trên ghế hơi lâu.

- Thôi, ông ngồi xuống đi, bữa ăn tối sẽ sẵn sàng trong vòng nửa giờ.

Trong bữa ăn, trái với thường lệ, Marty chẳng nói nửa lời. Ông đang tìm hiểu tại sao kẻ lạ mặt trong công viên lại muốn tới gần ông một cách lén lút rồi đi theo ông, chắc chắn với ý đồ tìm ra nơi ông cư ngụ. Ông không có kẻ thù, cũng chẳng có tiền bạc. Vậy thì kẻ đó muốn gì ở ông? Càng đi tìm những nguyên nhân, Marty càng bế tắc vì không giải thích nổi.

- Có điều gì khiến ông buồn phiền?

- Ồ! Có gì đâu... Ông đang mải nghĩ, có vậy thôi.

Dick, dù đã trải qua cuộc thử thách vừa rồi, vẫn tỉnh queo. Marty nghe thấy nó gặm xương trên sàn. Rồi, bất chợt, tiếng động yên ắng.

- Cái gì thế? - Marty hỏi cô cháu gái. - Tại sao Dick không gặm xương nữa?

- Có lẽ nó nghe thấy ai đó ở phía cầu thang. Chắc là một trong những người ở thuê.

Marty nghiêng mình sờ tai con chó. Ông cảm thấy nó đang ở trong tình trạng báo

động. Con chó quay đầu về phía cửa và không ngó ngang tới mẩu xương nữa. Tuy nhiên người ta chẳng nghe thấy gì cả. Dù tai rất thính nhưng Marty cũng không phát hiện được một tiếng động nào. Có thể rằng thính giác của chó tinh tế hơn của người gấp bội. Và Dick bắt đầu gầm gừ, mắt quắc lên, đầu vẫn hướng ra phía cửa.

- Suyt! - Marty lấy tay bịt miệng con vật để nó khỏi sủa.

Rồi ông vẫy Celia lại gần và thăm thì bên tai cô;

- Có kẻ nào ở trước cửa. Dick đã nghe thấy.

Một tiếng động nhẹ ở bên ngoài đã xác định điều ấy và một lần nữa Marty lại phải ngăn cản Dick lên tiếng.

- Celia! Ra khóa cửa lại! Mau lên!

- Nhưng ai vậy? - Celia sợ hãi hỏi nhỏ.

- Ông không biết. Có một thằng cha theo ông từ công viên.

- Nhưng chúng ta sợ cái nỗi gì? Để cháu ra mở cửa. Có thể chỉ là một người nào đó đến một căn hộ khác và đã nhầm một tầng lầu.

- Vậy tại sao hắn không đi đứng đáng hoàng mà lại rón rén?

Marty sắp sửa đứng dậy.

- Đã thế để ông ra khóa cửa...

Nhưng đã quá muộn. Cái nắm đấm đã quay đi một vòng và cánh cửa bị đẩy mạnh đập vào tường gây một tiếng động lớn. Marty nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng của cô cháu gái và nhận thức được sự hiện diện của một người đứng ở ngưỡng cửa. Dưới bàn tay mình, ông cảm thấy xương sống của Dick căng ra để nhào về phía kẻ xâm nhập.

Một tiếng nói có vẻ như ra lệnh:

- Hãy giữ lấy con chó. Tôi có súng và tôi không muốn bắn nó.

Marty nắm lấy cổ dề con vật và nói:

- Đứng bên ngoài nếu không tôi sẽ thả nó ra. Đột nhập nhà người ta với khẩu súng trong tay, thế là nghĩa lý gì? Tôi sẽ gọi cảnh sát.

- Khỏi cần, bởi tôi là cảnh sát đây.

Marty nghe thấy tiếng cánh cửa sập lại. Có tiếng bước chân lại gần và một giọng nói vang lên:

- Đội bài trừ ma túy.

Hắn là hắn đã giơ thẻ hành sự của hắn, bởi Marty nghe thấy Celia nói với một giọng sừng sốt:

- Burkhardt... Đội bài trừ ma túy... Nhưng ông muốn gì? Chúng tôi có làm gì đâu.

- Cô thì không, - Burkhardt dần giọng. - Những điều tôi nghe thấy trước khi mở cửa cho phép tôi tin như thế.

- Cả ông tôi cũng vậy, - Celia phản bác.

- Có đấy, thưa cô. Tôi rất tiếc, nhưng đó là sự thật, ông ấy đã mang bạch phiến vào công viên.

Marty không tin vào đôi tai mình nữa, bên cạnh ông, Celia thốt thức:

- Ồ! Không... Không! Tôi tin chắc ông đã nhầm! Nhất định không phải ông tôi...

- Nhưng tôi đã nhìn thấy tận mắt.

Nghe câu nói đó, Marty cong người lên. Ông đập mạnh tay xuống bàn khiến bát đĩa rung chuyển.

- Ông là một kẻ nói láo.

- Từ một tuần nay chúng tôi đã thả một trong những tên buôn lẻ ma túy do chúng tôi bắt được. Chiều nay tôi đã thấy hắn lại gần ông khi ông ngồi trên ghế. Hắn lấy một vật gì ở trong cái túi da bọc cái chân cụt của con chó. Tôi đã thộp cổ nó ngay sau khi nó rời khỏi chỗ ông ngồi, và tôi đã vớ được một gói bạch phiến.

Marty rơi mình xuống ghế:

- Nhưng... Nhưng có biết bao nhiêu người dừng lại để sờ nắn cái chân gỗ của Dick. Nếu một trong bọn họ mang ma túy trong người, điều ấy không chứng tỏ hắn đã nhận nó ở nơi tôi!

- Tôi bám theo nó từ lúc nó ra khỏi nhà, và không thấy nó lại gần một người nào khác. Tôi không thể nào ngờ một người già nua như ông mà lại dính líu vào một vụ như thế.

Ngoài ra, nếu ông không phải là thủ phạm thì tại sao trên đường trở về, ông lại đánh lạc hướng tôi? Ông tinh quái lắm, nhưng ông đã quên mất rằng mọi người trong khu vực này đều biết ông và con chó. Và tôi đã dễ dàng hỏi ra địa chỉ của ông.

Marly cố gắng giải thích một cách tuyệt vọng;

- Tôi sợ. Vì vậy tôi đã tìm cách đánh lạc hướng. Tôi nghe thấy có người đi theo tôi và tôi không biết họ là ai, cũng chẳng biết họ muốn gì ở tôi, thế là... Ông phải tin tôi, đó là sự thật!

- Tôi muốn tin, nhưng xét ra không thể được qua những gì tôi đã thấy. Tóm lại, ông đã nhận của chúng bao nhiêu tiền?

- Tôi không bao giờ nhận một xu.

- Thật vậy sao? Nếu thế thì tôi đành phải lục soát. Hãy ngồi yên một chỗ và đừng chạy trốn vô ích; một đồng nghiệp của tôi đã phục sẵn ở phía dưới.

- Tại sao ông tôi lại phải trốn tránh trong khi ông tôi vô tội? Ông tôi chỉ muốn vụ việc mau chóng được sáng tỏ.

Marty nghe thấy người cảnh sát đi sang phòng bên cạnh, nâng cái đệm giường của ông lên, rồi lục lọi lung tung. Trong lúc đó, Marty tự hỏi làm sao một sự việc ghê gớm như thế lại có thể đến với ông. Giây lát sau, Burkhardt quay trở lại và tiếp tục soi mói chỗ này chỗ nọ. Celia không còn lặng thinh được nữa, cô lên tiếng:

- Ông sẽ không tìm thấy tiền đâu. Ông tôi chỉ có vài xu của tôi đưa cho.

Chợt có tiếng động của kim loại khi Burkhardt di chuyển một vật ở trong tủ. Cái máy làm ấm!

Marty ngẩng đầu lên, hốt hoảng, và giơ tay ra như muốn ngăn Burkhardt hạ cái máy xuống. Ông vội rút tay lại nhưng Celia và người cảnh sát đã nhìn thấy cái cử chỉ ấy. Rồi Marty nghe thay Burkhardt nâng cái nắp lên, và có lẽ anh ta đã tìm thấy 500 đôla rồi giơ chúng lên, vì Celia kêu lên: "Ồi! Lạy Chúa!"

- Bây giờ hãy cho tôi biết sự thật. (Một giọng nói dịu dàng. Marty hiểu rằng Burkhardt đang hỏi Celia). Đừng tìm cách bao che ông ấy. Cô có biết số tiền này để ở đó không?

Celia yên ắng. Bởi cô chẳng biết gì cả.

- Chỉ nhìn mặt cô người ta cũng có thể đoán ra được. Chúng tôi để cô ra ngoài nội vụ, Lại đây, Marty Campbell... Có một vài điều chúng tôi muốn biết và ông sẽ có thể nói cho chúng tôi.

Một bàn tay đặt trên vai Marty. Con Dick gầm gừ. Marty đã phải trấn an nó và thầm nghĩ một cách tuyệt vọng: "Chỉ có mình nó mới có thể giải oan được cho ta... Nhưng nó lại không biết nói!"

Rồi ông đứng lên trình bày:

- Tôi thu thập được số tiền ấy bằng cách ăn xin ở trong công viên... không phải công khai... Tôi chỉ ngồi trên ghế với một cái ca sắt để bên cạnh, chắc là ông không tin chuyện đó. ,

- 500 đôla? - Burkhardt dẫn giọng hỏi.

- Tôi đã làm thế từ ba năm nay. Cái chân gỗ của Dick đã gọi sự tò mò. Người ta lại gần

cốt để thấy nó rõ hơn.

Khi ra tới cửa, Marty quay đầu lại và khấn nài một lần cuối:

- Cháu vẫn tin ông chứ, có phải thế không, Celia? Chắc là cháu vẫn không tin rằng ông có thể làm một việc như vậy?

Sự im lặng trĩu nặng trong căn phòng thay cho câu trả lời. Viên cảnh sát và người mù bước xuống cầu thang. Burkhardt đi trước một bậc. Một tay của Marty bị Burkhardt nắm giữ, còn tay kia, ông vịn vào lan can. Bị lâm vào một hoàn cảnh rắc rối như thế này, lẽ ra Marty đã cần rằng chịu đựng nếu khi tới một chỗ ngoặt, tay ông không đụng phải cái báng súng của Burkhardt. Một ý nghĩ thoáng hiện trong óc ông và lập tức ông hành động.

Trên bậc thềm cầu thang, một cái bóng đèn lủng lẳng trên một sợi dây. Marty đâu có cần ánh điện soi đường, trái lại Burkhardt lại rất cần. Và khẩu súng của anh ta nằm trong tầm tay Marty. Đứng vào lúc đặt chân lên thềm, Marty luồn tay phải dưới nách viên cảnh sát. Những ngón tay của ông nắm lấy cái báng súng... và hóp, khẩu súng bị ném từ lầu 4 xuống dưới đất. Ông không muốn giữ nó, bởi sẽ dễ dàng bị Burkhardt đoạt lại.

Trước khi Burkhardt cảm thấy mình bị tước vũ khí, tay của Marly đã quơ lên phía trên đầu và đụng mạnh vào cái bóng đèn. Nó bị chao đi chao lại dữ dội rồi đập vào tường. Bốp! Thế là không còn ánh sáng nữa. Vừa nghe thấy tiếng bóng đèn vỡ, Marty đã kêu lên: "Bắt lấy hắn, Dick! Giữ hắn lại!" Sau đó, ông cúi gập mình. Một cái gì dài và nặng nề vọt qua đầu ông, và hai thân hình đụng độ rồi đổ sập xuống sàn.

Dick biết sẽ phải làm gì và Burkhardt cũng tự hiểu rằng không nên chống cự với loại chó ấy. Bị đè ngửa, anh ta nằm bất động, không dám thở mạnh bởi cảm thấy hàm răng của con vật kề sát cổ họng mình.

- Không được động đây, không được kêu cứu. Không nghe lời tôi, nó sẽ cắn cổ anh.

Rồi Marty trở lại lầu của mình.

Nghe tiếng động, Celia mở toang cửa. Trong bóng tối cô không thể phân biệt được gì cả.

- Lẹ lên! Dick đã kiềm chế được hắn. Đưa cho ông sợi dây thừng và cháu sẽ giúp ông đưa hắn lại đây!

- Ông ơi! Bộ ông muốn làm cho vụ việc trầm trọng hơn hay sao?

- Ta muốn tự giải oan và đó là hi vọng duy nhất của ta. Nếu không, họ sẽ tống ta vào nhà tù về một chuyện gì đó mà ta không làm!

- Nhưng rút cuộc ông cũng bị bắt và sự thể lại càng tệ hại hơn!

- Ta chỉ muốn chứng tỏ ta vô tội. Thế cháu không muốn giúp ông sao, Celia?

Trong bóng tối, Burkhardt đã nghe thấy hết, bởi anh ta lớn tiếng:

- Nếu cô tiếp tay với ông ấy, cô sẽ can tội đồng lõa.

Dick gầm gừ và Burkhardt không dám mở miệng nữa.

Celia không phải là một phụ nữ dễ bị dọa nạt. Cô nói:

- Cháu chỉ có một mình ông. Dù ông có tội hay không, cháu cũng phải giúp ông.

Sau đó hai ông cháu trối Burkhardt lại. Trước hàm răng bén nhọn của con chó, anh ta không dám nhúc nhích. Họ nhét một chiếc khăn tay vào miệng anh ta rồi đưa anh ta trở lại căn hộ của họ và bắt anh ta ngồi xuống một cái ghế. Con Dick luôn bên cạnh họ để canh chừng.

- Ông ném khẩu súng xuống dưới chân cầu thang. Cháu hãy xuống mang lên đây kéo người ta nhìn thấy.

Khi Celia trở lên với khẩu súng, Marty bảo cô đóng cửa lại. Chợt nhớ ra điều gì, Celia hốt hoảng nói:

- Hồi nãy anh ta nói rằng có một đồng nghiệp của anh ta chờ ở trước cửa nhà.
- Cháu đừng lo. Ông biết rõ chỉ có một mình anh ta đi theo ông.
- Nhưng tại quận cảnh sát người ta sẽ ngạc nhiên về sự vắng mặt của anh ta.
- Rất có thể. Có điều rằng họ không biết anh ta ở đâu mà tìm.
- Nhưng ông ơi, chúng ta đâu có thể giữ mãi anh ta ở trong nhà!
- Cái đó tùy thuộc vào anh ta. Bây giờ cháu hãy lấy cái khăn trong miệng anh ta, nhưng phải dè chừng nhỡ anh ta kêu cứu.

Rồi ông nói với Burkhardt:

- Ông vẫn cho là tôi đã dính líu vào vụ buôn lậu ma túy này ư?
- Nhất định là như thế, - Burkhardt đáp.
- Nếu vậy ông sẽ phải ở lại đây cho tới khi tôi giải được nỗi oan.
- Bằng cách nào?

Marty dò dẫm tìm một cái ghế rồi ngồi xuống đối diện với người cảnh sát.

- Ông hãy nghe tôi trình bày. Mỗi lần tôi ra công viên, đã có những kẻ chặn tôi lại để nhìn cái chân gỗ của con Dick rồi sờ nắn. Một kẻ trong số họ có thể đã nhét một gói bạch phiến vào đó. Tôi đã vô tình mang nó tới công viên, ở đó một kẻ khác tới lấy đi và để tiền vào chỗ giấu gói thuốc...

- Nhưng số tiền ấy được giao cho ai?

- Chúng đã sử dụng con Dick ở lượt đi, tất nhiên chúng sẽ sử dụng nó ở lượt về. Khi tôi rời công viên, có lẽ cũng chính cái kẻ giấu bạch phiến đã giả đồ xem xét cái chân gỗ của con Dick để lấy tiền.

Vàng trán Marly chột cau lại. Ông gật gù tiếp lời:

- Chờ một chút. Bây giờ thì tôi nghĩ ra rồi. Chiều nay không có ai chặn tôi lại, vì ông đã theo sát tôi. Hơn nữa, tôi lại thay đổi lộ trình và khi từ nhà Sabbatino đi ra, tôi đã đi lối cửa sau... Celia, cháu thử xem trong cái túi da bọc cái chân gỗ của con Dick có gì không?

Marly nghe thấy tiếng sột soạt của chiếc robe khi Celia cúi xuống phía con chó. Cô sững sốt reo lên, rồi có tiếng nói của Burkhardt:

- Hai tờ 10 đôla!

- Ông đã thấy chưa? - Marty mừng rỡ kêu lên.

Nhưng người cảnh sát lạnh lùng hỏi:

- Trường hợp khách hàng cứ lấy thuốc mà không trả tiền thì sao?

- Hẳn sẽ có thể chỉ làm được một lần, và chẳng chóng thì chầy hẳn sẽ bị bọn buôn lậu tìm ra. Cách thức làm ăn của chúng hiện nay chẳng qua chỉ là tạm bợ, trong lúc bị các ông bố ráp gắt gao. Vậy thì, nếu tôi trả ông và trả lại ông khẩu súng, ông có thể cho tôi một cơ hội để chứng tỏ sự vô tội không?

- Rồi ông làm thế nào để chứng tỏ?

- Tôi sẽ tiếp tục tới công viên. Kẻ chặn tôi lại trên đường về để lấy tiền trong cái chân gỗ của Dick sẽ là người mà ông phải bám sát và nó sẽ dẫn ông tới cái ổ của chúng.

Nhưng Burkhardt không phải là người dễ bị thuyết phục. Cũng có thể anh ta đang nổi giận vì đã thua một ông già mù.

- Không thể được! Bộ ông cho rằng tôi ngây thơ lắm sao? Ông sẽ đưa tôi đi vòng vo để rồi tìm cách chuồn hả?

Marty thở dài không phải vì sự từ chối ấy mà vì tiếc nuối.

- Tôi đành phải tự xoay xở vậy.

- Một người tật nguyền như ông mà dám tin rằng sẽ thành công trong khi tất cả đơn vị

của tôi lòng sục cả mấy tháng trời cũng không có kết quả. Bằng những phương tiện nào vậy?
- Vói đôi tai của tôi, con chó của tôi...

*

Hôm sau, cùng với Dick, Marty rời khỏi nhà như thường lệ. Celia nghỉ làm. Cô ở lại căn hộ với viên cảnh sát bị trói mà cô phải canh giữ cho tới khi ông nội trở về. Marty lập đi lập lại với cô rằng về phần ông sẽ không có một rủi ro nào cả. Dĩ nhiên, ông không dự tính đơn thương độc mã phá vỡ một băng đảng rồi giao chứng cho cảnh sát. Nhưng ông sẽ biết cách tìm ra kẻ đã sử dụng ông để mang ma túy, và có thể chính nó sẽ dẫn ông tới chỗ đã cung cấp “hàng trắng” cho nó. Sau đó là công việc của Đội bài trừ ma túy.

Dick và Marty đi theo con đường như mọi lần. Số tiền 20 đôla được trả lại trong cái túi da bọc cái chân gỗ. Ngay sau khi ra khỏi khu phố của mình, Marty đã bị những tên ba trợn chặn lại hỏi han vớ vẩn. Nhưng chỉ có một tên xem xét kỹ cái chân gỗ.

“Đúng là nó chẳng? Chỉ có nó là người duy nhất sờ vào cái chân gỗ. Nhưng bây giờ là ban ngày. Phải chờ đến tối mới bám theo nó được”, Marty thầm nghĩ.

Đi thêm hai khu phố nữa, trong lúc chờ đợi đèn xanh, Marty ra lệnh cho Dick: “Đứng lên! Bỏ cái mũ của ta ra”. Khi Dick tì chân lên vai Marty và hai thân hình kề sát nhau, Marty mau lẹ sờ vào cái túi da. Hai tờ 10 đô la đã biến mất để thay vào đó một gói giấy đựng một thứ gì giống như bột. Và Marty đã nhận ra nó, một người đàn ông với âm sắc của miền Missouri, kẻ đã thực hiện việc trao đổi.

Người ta hoan hô ầm ĩ về sự khéo léo của con chó khi nó hạ chân xuống và ngậm cái mũ trong mõm. Rồi người ta tới tấp ném những đồng tiền vào trong mũ. Người và vật lại tiếp tục đi. Marty tự nhủ: “Bây giờ ta đã đi trước chúng một bước. Ta biết ta mang cái gì, trong khi chúng chưa biết là ta đã biết”.

Marty lại ngồi xuống cái ghế đá quen thuộc, ông dùng gậy gõ nhẹ vào cái chân gỗ của Dick:

- Giấu cái chân ấy đi. Như vậy, chúng ta sẽ nhận ra tên khốn khiếp.

Có tiếng bước chân đi tới rồi đứng im trước mặt Marty.

- Bố già ơi! Con chó của bố có một cái chân gỗ à?

Marty muốn văng vào mặt hắn một câu: “Nó đã giấu cái chân gỗ đi rồi, làm sao mi biết? Bây giờ thì ta đã rõ mi là ai rồi”. Nhưng Marty không nói gì cả. Dù sao hắn cũng chỉ là một thứ tép riu. Ông muốn lợi dụng hắn để biết những điều ông muốn biết.

- Duỗi cái chân ra nào, con chó thân thương của tôi, để tôi có thể nhìn thấy rõ.

Nghe đoạn, Marty thầm nghĩ; “Mi đến trả tiền để lấy “hàng” chứ gì?”. Rồi, để cho bước chân đi xa, ông cúi xuống sờ vào cái túi da. “Gói hàng” đã biến mất, thay vào đó là tiền.

Một giờ sau, có tiếng bánh xe lăn trên lối đi. Một âm thanh quen thuộc loan báo sự xuất hiện của một người bạn lâu năm.

- Chào Sylvestro! Tôi đang thèm ăn đây. Có cái gì nhai sột soạt cho đỡ buồn không?

- Có bắp rang dẻo, nhưng lại dính như kẹo cao su.

- Bán cho tôi 10 xu.

Đợi Sylvestro đi xa, Marty bỏ gói bắp vào trong túi. Khi sờ vào sàn xi măng thấy lạnh, Marty đứng dậy và lên đường cùng với con chó. Vượt qua một khu phố với một khu phố khác, Marty đi bên cạnh Dick, mặt thanh thản nhưng tim đập mạnh. Hắn rằng bây giờ đã có một kẻ đang bám sát ông. Ở thời điểm này, mọi người hối hả trở về nhà, chẳng có ai thèm nhòm ngó tới con chó què mang chân gỗ và ông già mù. Khi tới một khu phố tiếp theo, Marty nghe thấy tiếng bước chân của kẻ bám theo mình; hình như hắn vừa ra khỏi một cái cổng, nơi

hắn ẩn nấp.

Một giọng nói vang lên:

- Con chó của ông có một cái chân gỗ à?

- Vâng, - Marty dịu dàng đáp.

Rồi ông lấy gói bắp rang ở trong túi ra và giả vờ vụng về để những hạt ngô rơi vãi lung tung.

Có những tiếng xào xạo chung quanh ông. Lúc đứng lên và lùi lại sau khi đã sờ nắn cái chân gỗ của Dick, người đàn ông đã giẫm lên trên những hạt bắp rải trên vỉa hè.

- Tôi chưa bao giờ thấy một con chó nào như thế.

Nói xong, hắn bỏ đi, nhưng tiếng bước chân của hắn không còn giống như trước. Như thể một người đi trên sàn xi măng sần sùi, và thính giác của Marty nắm bắt được tiếng động ấy một cách dễ dàng. Nó còn dễ nhận ra hơn là tiếng bước một, hai của Burkhardt.

Người mù và con chó tiếp tục đi. Tiếng xào xạo ngày càng xa họ, rồi thốt nhiên tắt hẳn. Marty hiểu ra rằng người đàn ông ấy đã ngoặt sang một phố khác.

- Mau lên Dick! Nếu không chúng ta sẽ mất hắn.

Cả hai cắm cổ chạy theo. Và Marty lại nghe thấy tiếng bước xào xạo ấy. Nhưng có một điều khiến ông phải suy nghĩ; nếu ở cách xa quá, ông sẽ chẳng nghe thấy gì, còn nếu lại gần, thì hắn sẽ nhận thức được ngay là mình đang bị một người mù và một con chó què theo dõi. Làm thế nào bây giờ? Đúng lúc những bước chân dừng lại và có tiếng động của một cánh cửa mở ra và khép lại. Rồi chiếc ô tô chạy vụt đi.

Nhưng Marty vẫn còn hi vọng ở may mắn cuối cùng, ông đi ra phía vỉa hè, vung cái gậy lên và gọi: "Taxi! Taxi!" Dick cũng sửa inh lên để phụ họa. Một chiếc taxi đi ngược chiều chạy tới, bởi Marty nghe thấy nó lượn một vòng trước mặt ông.

- Nào mời ông lên! Ông đi về hướng nào? - Người tài xế hỏi.

Marty leo lên xe và Dick cũng nhảy theo ông chủ.

- Khi tới đây, ông có nhận thấy một chiếc ô tô vừa rời khỏi vỉa hè và đi ngược lại phía ông? - Marty hỏi bác tài.

- Vâng, tôi hãy còn trông thấy nó. Gặp đèn đỏ, nó phải dừng lại.

Marly biểu tỏ sự vui mừng:

- Hãy bám sát, đừng để mất nó!

Chiếc xe phóng gấp khiến Dick mất thăng bằng ngã vào người ông chủ. Marty cũng chẳng thiết tìm cái ghế nữa. Ông ngồi xồm ở phía sau người lái.

- Ông vẫn còn nhìn thấy nó chứ? - Marty lại hỏi.

- Vâng, rõ như ban ngày.

Trong hiện tình, với Marty, sự thể lại còn tệ hại hơn trước, ông không thể sử dụng những giác quan của mình và đành phó thác cho bác tài.

- Ông có thể biết trong xe có bao nhiêu người không?

- Chỉ có độc một tên ngồi ở tay lái.

Khi chiếc xe chạy chậm lại, Marty hỏi lý do thì người tài xế cho biết:

- Bởi nó dừng lại. Chắc là đã tới nơi rồi.

- Hiện chúng ta đang ở đâu? Tôi muốn biết thẳng chả đi vào ngôi nhà nào?

- Ông sẽ biết trong vòng một phút - người tài xế hứa với Marty.

Rồi hắn thẳng lại, bước xuống xe để ra mở cửa sau.

- Con bồ câu ơi, tới bến rồi! - Hắn nói bằng một giọng đều cẳng.

Chợt một vật gì rắn và tròn dí vào cạnh sườn Marty; nòng súng. Và hắt huýt sáo. Một cái cửa mở ra và những bước chân vội vã liến lại.

- Có chuyện gì vậy? Một người hỏi.

- Một tên chỉ điểm, - người lái xe trả lời. Đây là lão già mù mà tôi vẫn dùng để giao hàng trong công viên. Lão đã cộng tác với bọn cóm. Tối nay, bị lão theo dõi, tôi đã tìm cách đánh lạc hướng rồi vòng trở lại lấy ô-tô. Không dè lúc đi ngang qua chỗ lão lại nghe thấy lão gọi taxi, tôi đành đóng vai tài xế taxi để dẫn lão tới đây.

- Để xem Angie giải quyết ra sao,

- Coi chừng con chó.

Dick gầm gừ khi thấy người ta có vẻ như hành hạ ông chủ nó. Marty vội nắm lấy cổ đề con vật rồi vỗ về:

- Ngoan nào, Dick!

Rồi ông cảnh báo bọn chúng:

- Tôi sẽ không kháng cự, nhưng tôi sẽ không giữ nổi con chó nếu nó thấy các ông đối xử tệ với tôi.

- Bộ chúng tao sợ nó à? - Một tên trong bọn lầu bầu.

Marty cảm thấy mình bị đẩy đi về một nơi không phải là vỉa hè. Qua một con đường nhựa rồi tới một bãi cỏ. Mỗi khi nghe tiếng gầm gừ của Dick, Marty lại phải trấn an nó: "Yên lặng, Dick!"

Khi thấy cái mõm của Dick tì vào bắp vế mình, Marty ý thức được rằng đã bước vào một nơi nào đó và cái chân gỗ của Dick đập nhẹ trên nền xi măng. Cái nền này hơi dốc xuống. Ông đoán chừng đó là lối vào của một ga ra hoặc một nhà kho. Rồi người ta đẩy ông vào một thang máy. Lên tới nơi, mọi người đi ra và ông nghe thấy tiếng gõ cửa. Sau khi bước qua ngưỡng cửa, ông cảm thấy có sự hiện diện của ba hoặc bốn người. Một giọng nói cất lên, giọng mũi và có vẻ bề trên:

- Lâu lắm mới được đón tiếp một quý khách!

- Hẳn muốn qua mặt chúng ta đây, Angie!, - kẻ đóng vai tài xế taxi nói.

- Hẳn mù! - Một tên reo lên với một ngữ điệu ngạc nhiên.

Chiếc ghế bành quay trên cái trục, hai bước chân tiến lên và Marty bị một cú đâm vào cằm. Nhưng mặc dù đang bị ngất ngư chưa kịp lấy lại thăng bằng, người mù vẫn còn đủ sáng suốt kêu lên: "Nằm xuống, Dick!", để người ta đừng bắn nó.

Có tiếng móng chân của Dick cạo trên sàn. Theo lệnh chủ, con chó lại nằm im.

- Các ông muốn hành hạ tôi thế nào cũng được, - Marty hỗn hển nói, - nhưng xin các ông buông tha cho con vật.

- Chúng ta có thể dùng con chó tinh khôn này, Angie, - gã tài xế dỏm nói. - Một người trong chúng ta sẽ đeo kính đen và đi lang thang cùng với nó để chuyển "hàng".

Marty khoe khoang những đức tính của con vật:

- Con chó này gần như là người vậy... Nó hiểu hầu hết những gì người ta nói với nó... Tôi sẽ chứng tỏ cho các ông biết cái tài của nó.

Sau khi mút ngón tay trở, Marly giơ nó lên cao như một thủy thủ tìm hướng gió.

- Coi chừng! Cửa sổ mở! - Một kẻ nào đó kêu lên.

- Nhưng nó có thể làm gì với những cái chấn song? - Tên Angie dè bủ nói.

Marty xoay người lại. Ông cảm thấy lưng mình chạm vào chấn song và ước lượng khoảng cách giữa cái nọ với cái kia đủ rộng để cho con Dick lọt qua.

- Tôi chỉ muốn trình bày cho các ông xem nó tinh khôn như thế nào. Có vậy thôi, - Marty nói để cho bọn chúng yên tâm.

Chung quanh ông giả mù, mọi người yên lặng chờ.

- Cái mũ của ta, Dick, - Marty dịu dàng nói.

Nhưng, khi con vật đứng lên bằng hai chân sau, Marty tránh ra khỏi cửa sổ đồng thời ném cái mũ ra phía ngoài. Lập tức Dick hạ chân xuống đất rồi nhảy vọt qua cửa sổ giữa hai chấn song.

- Không khéo nó trốn mất! - Một tên kêu lên.

Marty hướng mặt về phía cửa sổ hét lên, như chưa bao giờ hét to như thế:

- Mang về nhà, Dick. Đưa cho Celia!

Một cú đấm vào cằm cốt để ngăn chặn cái lệnh ấy. Nhưng đã quá muộn. Và Marty mỉm cười lảo đảo dựa vào tường.

- Bắt lấy con chó! - Tên Angie giận dữ kêu lên. - Giết nó đi!

Sau đó một tiếng nổ vang lên. Một giòng máu ứa ra mép, Marty vẫn mỉm cười.

Angie lầu bầu, chửi thề:

- Đưa súng đây. Mà làm sao thoát khỏi tay ta!

Lại một tiếng nổ vang và lần này có tiếng kêu ăng ẳng từ bên ngoài vọng lại.

- Đại ca bắn trúng rồi! Em trông thấy nó lê lết ở phía dưới.

- Chạy xuống, cho nó thêm một phát vào tai.

Nghe đoạn, Marty vô cùng thương cảm. Giây lát sau, có tiếng những bước chân trở lại căn phòng, và một người vừa nói vừa thở:

- Em đã tìm nó khắp nơi mà không thấy! Chắc nó lê lết vào một xó xỉnh nào rồi chết ở đó.

Cơn giận của gã Angie đã dịu đi:

- Dù sao cũng chẳng có gì quan trọng. Nó không thể dẫn bọn cớm tới đây, bởi nó tới đây bằng ô tô. Bây giờ hãy "săn sóc" thằng mù khốn kiếp này rồi cho nó đi gặp con chó của nó, cả hai rất thương yêu nhau, vậy không nên chia cách chúng.

Marty không còn ý niệm về thời gian nữa. Bây giờ Dick đã chết, ông chẳng còn thiết gì nữa! Bất chấp hết! Khống biết bao nhiêu giờ đã trôi qua. Ông cảm thấy người ta dẫn ông tới một nơi có không khí thoáng mát. Ông bị trói quặt hai tay sau lưng và bọn chúng tiếp tục vây quanh ông.

- Mi có bao giờ nghe nói về cuộc dạo chơi trên ván chưa? - Angie hỏi. - Đó là một trò chơi của bọn cướp biển. Mi sẽ biểu diễn cho bọn ta coi. Vì vậy ta đã đưa mi lên mái nhà. Một cái mái bằng, cha nội nghe rõ chưa? Có điều rằng người ta không có thì giờ để làm những cái lan can và một vài tấm đan ở phía bờ cũng đã rời ra, chỉ khế dưng vào cũng rớt xuống. Nào! Hỡi những người anh em! Chúng ta bắt đầu vào cuộc chơi; và một công đôi ba việc: loại bỏ lão già quỉ quái này. Chúng ta lấy phần đánh số 1,2,3... Rồi chúng ta bắt lão phải đi ở phía bờ để xem lão đi được tới đâu. Nếu lão không chịu dấn bước, sẽ lấy thuốc lá đang hút dí vào người lão. Nào, bây giờ bắt đầu. Ta cá 100 đôla: lão sẽ không tới được tấm đan thứ ba...

- Còn tôi, 200 đôla: nó sẽ bổ nhào ngay bước đầu tiên!

- Nhất trí! Bây giờ thả lão ra và để cho lão đi.

- Nơi tận cùng là 6 tầng ở phía dưới!

Marty cảm thấy cái đầu mẩu thuốc lá đỏ rực lướt qua cổ mình ở phía trái, phía của cái mái bằng. Phía bên kia, một khoảng trống, như một vực thẳm. Như vậy ông chỉ có thể di chuyển chân nọ trước chân kia, như một người làm xiếc trên dây. Ông đi rất chậm, nhưng trái với những điều mà bọn chúng tưởng, ông không hề sợ. Bây giờ Dick không còn nữa, dù có ngã xuống phía dưới cũng chẳng sao: một cái chết không kịp đau đớn!

Có một cái gì chao đảo dưới chân Marty. Ông vội lùi lại và tìm ngay được một điểm vững chắc, trong lúc ấy có một vật gì rớt xuống ở phía sau ông.

- Hẳn đã qua được rồi! - Một tên reo lên. - Tôi đã thắng 200 đôla.

- Hãy chờ xem, đã xong đâu!

Có những tiếng động lớn ở bên dưới, rồi tiếng chó sủa vang với sự kích động. Dick! Đúng là tiếng sủa của Dick. Thì ra Dick hãy còn sống. Nó đang ở bên dưới.

Một tiếng nổ vang, nhưng không phải ở trên nóc mà ở tầng trệt. Một cảm giác nóng rực nhồi vào vai bên phải của ông, khiến ông ngã bổ chửng vào phía trong, trên mái bằng. Trong lúc Marty nằm dài trên những tấm đan sần sùi, những tiếng nổ khác vang lên, từ trên mái cũng như từ phía dưới. Những tiếng nổ ở phía dưới bắt đầu vang lên ở bên trong tòa nhà rồi vọng lên tới chỗ Marty, ông nghe thấy một kẻ nào ngã xuống và những câu chửi thề với giọng mũi của Angie. Rồi có một tiếng thét kèm theo một tiếng động gây ra bởi một tấm đan bị rớt vào khoảng trống.

Một sự chuyển dịch của không khí, và Dick vừa liếm vào mặt ông chủ vừa rên rỉ ăng ẳng. Những bàn tay nâng Marty dậy, cởi trói cho ông, rồi có tiếng Burkhardt hỏi:

- Ông có đau lắm không?

Nhưng Marty không quan tâm tới vết thương của mình:

- Dick... Chúng đã làm nó bị thương... Có nặng lắm không?

- Nó giả đồ đấy. Đóng kịch giỏi thiệt giỏi! Nó chỉ bị một vết xước nhẹ thôi.

- Làm sao ông biết tôi ở đây?

- Một người lái xe đi qua, thay dáng vẻ của Dick đã dừng lại rồi đưa nó lên xe. Trên cổ dề của Dick có tên và địa chỉ của ông và ở phía trên cái chân gỗ, ông ta tìm thấy một mảnh giấy ghi một hàng chữ; "Đưa ngay tặng viện tới. Dick sẽ dẫn đường". Thấy con vật bị thương, ông ta đưa nó tới quận cảnh sát. Người ta bèn đến nhà ông, vì vậy tôi được giải thoát. Sau đó người lái xe dẫn chúng tôi tới cái nơi ông ta đã tìm thấy Dick. Và chúng tôi chỉ việc đi theo con chó dũng cảm của ông.

Sau khi được băng bó ở vai, Marty hỏi người cảnh sát;

- Nỗi oan của tôi đã được sáng tỏ, phải vậy không? Bây giờ ông có còn nghĩ rằng tôi làm việc cho bọn chúng không?

- Những tên sống sót đã bị còng tay, còn ông thì không. Như vậy câu hỏi của ông đã được giải đáp.

- Bộ ông không giận khi chúng tôi trói ông lại và giam ông ở trong nhà?

- Không đến nỗi giận như ông nghĩ, vì chuyên đó đã cho phép tôi được biết về Celia rõ hơn... Và tôi có cảm tưởng từ nay ông sẽ thấy tôi thường có mặt ở nhà ông. Dù sao, tôi cũng muốn biết một điều: làm sao ông có thể có thời gian viết câu ấy và gài nó vào cái chân gỗ?

- Không phải viết ở đây mà là viết trước khi tới. Khi ngồi vào xe, tôi phát hiện ra rằng không phải là xe taxi, bởi khoảng cách quá rộng giữa băng sau và băng trước. Ngoài ra, tôi không nghe thấy tiếng vận hành của taximètre. Sau cùng, khi nghe hắn nói, tôi nhận ra ngay đó là cái giọng của người đàn ông đã bảo tôi dừng lại trước đó ít phút. Cho nên tôi mới vội vàng viết vài chữ. Chỉ có một cách duy nhất để xa rời Dick, đó là bảo nó nhảy qua cửa sổ. Nếu không, với sứ mạng trông nom tôi, nó sẽ không bao giờ bỏ tôi ở lại, ngay cả khi tôi ra lệnh cho nó.

- Con chó thật tuyệt vời! - Burkhardt ngợi khen nó với tất cả tấm lòng.

(Dịch từ bản tiếng Pháp "Le chien a la jambe de bois")

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>